

1

Блискавки в пустелі

— Я це передбачав, — прогарчав Рейчис, стрибнувши мені на плече, коли блискавка випалила пісок усього футів за десять від нас. Кігті білкотата проштрикнули мою просочену потом сорочку і вп'ялися мені в шкіру.

— Хіба? — спитав я, намагаючись не звертати уваги на біль, що було так само марно, як і спроби стримати тремтіння в руках. — Тоді, можливо, наступного разу, коли в нас на хвості буде чарошукач, ти попередиш нас до того, як коні сполошаться й скинуть нас посеред пустелі. — Над головою пролунав черговий удар грому й земля під ногами здригнулася. — О, і якщо це тебе не дуже обтяжить, як щодо невеличкого попередження, перш ніж на нас із ясного неба почнуть летіти сухі блискавки?

Рейчис завагався, без сумніву намагаючись вигадати правдоподібне пояснення. Білкотати — жахливі брехуни. Вони чудові крадії і особливо завзяті вбивці, але геть не вміють обманювати.

— Я хотів подивитися, чи ти сам допетраєш. Я тебе перевіряв. Точно, саме так. Перевіряв. І ти облажався, Келлене.

— Гей, ви двоє, не забули, що ми мали влаштувати засідку? — спитала Феріус Парфакс, стаючи навколішки за кілька футів від нас, щоб закопати в пісок щось блискуче й гостре. Її руді кучері

погойдувалися сюди-туди під час роботи. Попри дивну бурю, що лютувала навколо, її рухи були плавні й відточені. Це було не вперше, коли ми починали як мисливці, а в кінці опинялися в ролі здобичі.

Звідси й потреба в пастках.

Влаштувати засідку на мага джан-тепа — непроста справа. Ніколи не знаєш, якими формами магії він володіє. Залізо, вогонь, пісок, шовк, кров, подих... У ворога може бути скільки завгодно заклинань, щоб вбити тебе. І до всього цього потрібно також враховувати наявність можливих спільників — прислужників чи найманців, найнятих прикривати спину мага або виконувати за нього брудну роботу.

— Можливо, діло піде швидше, якщо ти дозволиш мені допомогти розставляти пастки, — запропонував я Феріус, відчайдушно намагаючись не думати про вражаючу кількість способів, якими можу померти в найближчі кілька хвилин.

— Ні, і годі витріщатися на мене, — підвелася вона, відійшла трохи далі й знову опустилася навколішки, щоб закопати в пісок чергову шиповану кулю, або крихкий скляний циліндр, наповнений снодійним газом, або щось інше, що вона використовувала цього разу. — Той тип, який нас переслідує, може накласти одне з тих мудрованих джан-тепських заклинань шовку, щоб вивідати наші плани. У твоїй голові забагато думок, малий. Він з легкістю тебе прочитає.

Це обурливо. Феріус була аргосі — однією з тих загадкових картярів, які подорожували континентом, намагаючись... Насправді я досі не був упевнений, у чому саме полягало їхнє покликання, окрім як дратувати людей. І хоч я не надто сподівався колись теж стати аргосі, та все ж як міг учив методи й прийоми Феріус, хоча б тому, що таким чином міг лишатися в живих. Не допомагало й те, що вона постійно наполягала, що спершу я мушу навчитися робити різні дурниці, наприклад, «слухати очима» чи «хапатися за порожнечу».

Рейчис, звісно ж, обожнював, коли Феріус мене вчитувала.

— Її правда, Келлене, — проскрекотів він, сидючи на моєму плечі, — тобі треба бути більше схожим на мене.

— Тобто, *узагалі* пустоголовим?

Гарчання, яке я почув від нього, було радше схоже на шепіт, але пролунало небезпечно близько біля мого вуха.

— Це називається *інстинкт*, голошкірий. Завдяки йому магам шовку важко прочитати мої думки. Сказати, що інстинкти підказують мені зробити просто зараз?

Ще одна блискавка вдарила у вершину дюни над нами, ледь не спричинивши в мене серцевий напад й здійнявши хвилю диму з шиплячого піску. Якби ми з Рейчисом були кращими друзями, то, мабуть, щосили б вчепилися одне в одного. Але він натомість вкусив мене.

— Вибач. Інстинкт.

Я смикнув плечем, струшуючи з себе білокота. Він розставив лапи, його вкриті хутром перетинки між передніми й задніми кінцівками вловили вітер, і він, граційно спланерувавши на землю, похмуро зиркнув на мене. Було низько з мого боку ось так його скидати. Я не міг звинувачувати Рейчиса за його реакцію на грім. У нього є пунктик щодо блискавок, вогню і... ну, загалом будь-якого ворога, якого не можна вкусити.

— Як він це робить? — уголос здивувався я. Суха буря посеред пустелі під ясным небом? Нісенітниця якась. Звісно, шоста форма магії вогню створює електричний розряд, *дуже* схожий на блискавку, але він б'є не з небес, а з долонь мага, який також має бачити ціль, щоб накласти це заклинання.

Я всоте озирнувся до дюни, гадаючи, коли ж побачу, як він підіймається на вершину, готовий обрушити на нас сьоме пекло.

— Уже три дні цей маг у нас на хвості, і ми ніяк не можемо його позбутися. Чому він не дасть нам спокій?

Феріус криво усміхнулася.

— Думаю, тому, що на тебе накладено заклинання ордеру, маллий. Тій шайці магів-змовників, які вживлюють обсидіанових черв'яків у багатеньких діточок, навряд чи подобається, що ми знищуємо їх по всіх усюдах.

Навіть попри наявну серйознішу небезпеку, від самої думки про обсидіанових черв'яків мене пересмикнуло. Це були такі собі містичні паразити. Потрапивши в око жертви, вони дозволяли магам контролювати носія на відстані. Ми з Феріус і Рейчисом останні пів року вистежували учнів знаменитої Академії, які гадки

не мали, що поволі перетворювалися на шпигунів за власними родинами — чи, що гірше, на вбивць.

— Коли це взагалі стало нашою роботою — рятувати світ від обсидіанових черв'яків? — спитав я, знявши свій капелюх і витерши чоло рукавом. Хоча повітря було сухе, я рясно пітнів; чорний капелюх, завеликий для моєї голови, ніяк не рятував. Я забрав його в іншого чарометника, Дексана Відеріса, як плату за те, що він намагався мене вбити. Він стверджував, що срібні сигіли на стрічці навколо наголовка не даватимуть магам вистежити мене, але це, як і все інше, що казав Дексан, виявилось брехнею.

— Це не *наша* робота, — відповіла Феріус, — а моя. Бути аргосі означає відвертати лиха, які приносять страждання невинним людям. Оскільки те, що купка джан-тепських магів-ідіотів вбиває впливові родини по всьому континенту може спровокувати війну, я б сказала, що ця ситуація якраз підпадає під визначення.

Раптовий порив вітру вирвав з руки мій явно не магічний трофей. Я мало не кинувся за ним, коли вирішив, що воно того не варте. Дурний капелюх все одно погано сидів.

— Було б непогано, якби хоч раз з'явився хтось, хто хотів би *допомогти*, тоді як усі тільки й намагаються нас вбити.

Феріус різко підвелася й вдивилася в пустелю.

— А це вже кепсько.

Я обернувся, щоб подивитися, що вона мала на увазі. Удалині здійнялася стіна піску, футів сто заввишки, і котилася до нас.

— То тепер нам розбиратися з довбаною піщаною бурею? — буркнув Рейчис. Він обтрусився, і його хутро зі звичного брудно-коричневого з чорними смугами стало пильно-бежевим із сірими крапленнями, схоже на клуби піску й дрібного гравію, що наближались до нас. Коли буря насуне, він цілком зможе розчинитися в ній, якщо захоче — що, імовірно, він і зробить, якщо справи підуть паршиво. Білкототи не сентиментальні.

Поки буря наближалася, я намагався вирішити, як краще померти: бути похованим під тонами піску, отримати удар струму сухої блискавки чи загинути від темної магії. Вибір не з приємних, коли ти чарометник-вигнанець з наставницею-картяркою, діловим партнером-білкокотом і довгою чергою магів, які хочуть тебе вбити.